

opsøge egne traditioner og fortsat have kontakt til familie og venner, der bor i deres hjemlande og ikke kan dansk.

Den anden dimension er, at vi skal sikre, at de lærer deres sprog, fordi det på længere sigt er en fordel for Danmark, at vi er en nation, der kan begå os ude i verden, ikke mindst på eksportmarkederne, som Venstre og De Konservative normalt er meget optaget af.

Det Radikale Venstre forstår simpelt hen ikke rationalet bag dette forslag, som åbenbart betyder meget for de borgerlige. Derfor støtter vi som sagt ikke forslaget.

Søren Kolstrup (EL):

Det her forslag, der nu fremlægges med stor energi, er jo en velkendt sag. Jeg synes ikke, det fortjener, at man laver sin tale om. Jeg vil lave noget genbrug.

Alibiet for de borgerlige, for de nydelige borgerlige, der sidder her, er, at pengene i stedet skal bruges på sprogstimulering, og at forældre i øvrigt skal tilskyndes til at sætte deres børn i børnehaver.

I forslaget argumenteres der ikke på noget tidspunkt for, hvorfor modersmålsundervisningen skal afskaffes. I stedet tales der om vigtigheden af at kunne dansk: Enig. Der tales om øgede ressourcer til sprogstimulering: Enig. Og der tales om, at forældre bør tilskyndes til at sætte deres børn i de offentlige institutioner: Enig.

Hvorfor skal modersmålsundervisningen afskaffes? Hvorfor ønsker forslagsstillerne ikke at besvare det spørgsmål? I hvert fald fortæller forslaget ikke noget om det, men det er jo en afskaffelse af modersmålsundervisningen i den danske folkeskole, der er tale om.

Forslagets sigte, at ville styrke flersprogede børns danskundskaber, er rigtigt. Forslagets indhold er ulogisk, der er ikke nogen sammenhæng. Det er dokumenteret, at et veludviklet modersmål er et vigtigt grundlag for at tilegne sig et andet sprog. Det er dokumenteret internationalt, og der er også pågået vigtige forsøg hermed i Danmark, der peger i samme retning, af Thomas og Collier, Danmarks Pædagogiske Institut, og vi har haft de københavnske forsøg, som vi talte om ved sidste behandling, hvor vi havde en vældig dialog og skærpet diskussion om det.

København har siden 1996 haft et forsøg i to skoledistrikter med sproggrupper, altså skoleklasser med en gruppe af elever med samme modersmål, en gruppe af elever med dansk som

modersmål og endelig ofte grupper af elever med forskellige modersmål. Her har man prioriteret arbejdet med modersmålet, altså haft tæt kontakt mellem danskundervisningen og modersmålsundervisningen.

Forsøgene er blevet evalueret i slutningen af 1999, og resultaterne er faktisk ganske klare:

1. Lærerne vurderer, at sproggruppeeleverne, de elever, der har haft ekstra vægt på modersmålsundervisningen i 2. klasse, klarer sig bedre på dansk end klassens øvrige tosprogede børn.

2. Sproggruppeelevernes forbedring af dansk er større end andre sammenlignelige tosprogede børn, altså at sproggruppemodellen giver børnene bedre vilkår for at udvikle begge deres sprog.

3. Sproggruppeeleverne trives godt og er integreret i klassen. Lærerne vurderer, at samarbejdet med forældrene er blevet væsentligt forbedret, at optimismen på skolerne er stigende, og de kunne ikke forestille sig at droppe sproggrupperne.

4. Den internationale forskning siger, at effekten af en ordentlig modersmålsundervisning først vil slå igennem efter tredje år, altså i det kommende år, for disse børn.

Det er én stor gåde for undertegnede, hvorfor de borgerlige ikke har gjort sig mere umage for at forklare det her forslag. Da vi havde debatten sidst, opfordrede vi dem til at gøre lidt mere ud af bemærkningerne, men de har tilsyneladende ikke haft kræfter til det.

I Enhedslisten kunne vi forestille os, at vi i stedet for denne debat, som Dansk Folkeparti, Venstre og De Konservative – sådan med lidt nuancer – kører, arbejder med at udbrede erfaringerne fra de københavnske sproggruppeforsøg til resten af landet, til de andre store byer, hvor der er områder med mange tosprogede elever, så vi får sat gang i en positiv og fremadrettet debat om de tosprogede børns forhold i folkeskolen.

En anden konklusion fra de københavnske sproggruppeforsøg er nemlig, at tosprogede elever opnår bedre resultater, når de går på skoler, hvor forventningerne er positive, hvor de bliver værdsat og betragtet som en ressource, og hvor deres modersmål respekteres og bruges aktivt i undervisningen.

Når man behandler de tosprogede børn med respekt og værdighed, klarer de sig bedre, end når man som Venstre og De Konservative, Dansk Folkeparti, visse borgmestre og dele af pressen kommer med ytringer